

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-703/03
Бања Лука, 15.11.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби К. Д., сина Л. из Б. Л., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења тужене Управе, број 04-475-27/03 од 29.4.2003. године, у предмету првенственог права коришћења земљишта ради грађења, у сједници вијећа одржаној дана 15.11.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења Подручне јединице Б. Л. број 25-475-95/03 од 12.3.2003. године, којим је одбијен његов захтјев да му се утврди првенствено право коришћења земљишта ради грађења означеног као кч.бр. 140/2, уписаног у зк.ул.бр. 3055 к.о. Б. Л. и к.ч.бр. 139/32, уписано у зк.ул.бр. 2650 к.о. Б. Л. – уз образложење да је његовој супрузи то право признато на истом земљишту рјешењем Општинске управе за геодетске послове – Сектора за имовинско-правне послове Општине Б. Л. број 04-475-427/91 од 24.01.1992. године, па да из тога произилази да је "ранији власник остварио првенствено право коришћења ради грађења и да отуда нема услова из члана 32. Закона о грађевинском земљишту да се то право призна и тужиоцу.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта, те истиче: да у проведеном поступку нису цијењене све правно релевантне чињенице и околности од значаја за законито рјешавање у овој управној ствари; да је његова супруга З. Д. умрла, а да прије тога није реализовала право из напријед наведеног рјешења од 24.01.1992. године; да му отуда, као насљеднику његове супруге, припада исто право. Предлаже да се тај акт поништи и да се ова управна ствар ријеши у пуној јурисдикцији.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је супрузи тужиоца, З. Д., рјешењем Општинске управе за геодетске послове и катастар некретнина и имовинско-правне

послове Општине Б. Л., Сектора за имовинско-правне послове број 04-475-427/91 од 24.01.1992. године утврђено првенствено право коришћења предметног земљишта ради грађења пословног објекта на њему, али да она то право није реализовала, јер да је умрла дана 20.5.1998. године, како то произилази из рјешења о наслеђивању Општинског суда II Сарајево број О-2163/01 од 8.8.2001. године. А у том рјешењу стоји да њену заоставштину чини и напријед наведено земљиште, које наслеђује тужилац заједно са њиховим кћерима М. Д. рођ. Д. и И. Ц. рођ. Д. са удјелима од по 1/3. Дакле, евидентно је да је правна претходница тужиоца због ратних дешавања на овим просторима избјегла из Б. Л. након доношења напријед наведеног рјешења од 24.01.1992. године и да је то вјероватни разлог да она првенствено право грађења на предметном земљишту није реализовала. У таквој ситуацији то право, по налазу овог суда, може да захтијева тужилац као њен законски наследник у смислу одредаба члана 29. Закона о грађевинском земљишту ("Службени лист СРБиХ", 34/86, 1/90 и 29/90, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 29/94, 23/98, 5/99) важећег у вријеме доношења оспореног акта, односно члана 27. став 2., сада важећег истоименог закона ("Службени гласник Републике Српске", бр. 41/03), под условом да и даље по важећој урбанистичкој регулативи оно представља једну грађевинску парцелу на којој би правно била могућа изградња грађевине, коју тужилац жели да гради, а на којој би он могао имати право својине.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Приједлогу тужиоца да се овај управни спор ријеши у пуној јурисдикцији није могуће удовољити из разлога што овај суд не располаже подацима о садашњој урбанистичкој регулативи за локацију на којој се налази предметно земљиште.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић